

For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt Danmark i denne sammenhæng kunne nøjes med at indstille de områder, der i forvejen er omfattede af EF's fuglebeskyttelsesdirektiv, må jeg sige, at det ville være en omgåelse af direktivets bestemmelser. Det ville gøre det umuligt for Danmark at overholde bestemmelserne om den lange række af listede dyre- og plantearter i dette direktiv, som altså blev vedtaget under en konservativt ledet regering.

Jeg skal sige til hr. Svend Erik Hovmand, at for så vidt angår det erstatningsmæssige spørgsmål, kan jeg oplyse, at direktivet om EU's habitatsområder som udgangspunkt ikke medfører nye indskrænkninger i de berørte lodsejeres råderet over deres ejendom, og det er selvfølgelig også på det grundlag, man skal betragte og overveje spørgsmålet om erstatningsmæssige forhold. Men det er klart, at alle regler - både grundlovens regler og de almindelige erstatningsmæssige regler - fortsat gælder uanset vedtagelse af direktivbestemmelser. Når der ikke er rejst store spørgsmål i denne sammenhæng, skyldes det, at der ikke sker indskrænkninger i de berørte lodsejeres råderet over deres ejendom.

Niels J. Langkilde (KF):

Jeg er glad for, at spørgsmålet bliver fulgt op af hr. Svend Erik Hovmand. Det viser sig jo, at vi har fat i en meget væsentlig sag her. De berørte lodsejere er ikke engang blevet hørt direkte, så der er et stort problem. Det bliver sagt, at alle er inddraget; men idrættens organisationer er ikke blevet inddraget direkte, og det er idrætten, der i stor udstrækning anvender mange af disse arealer til orienteringsløb, mountain bike- eller cykelløb, eller hvad ved jeg.

Og udmeldingen med, at der normalt ikke vil ske noget, er ikke noget værd. Der står i det udsendte materiale:

»Den enkelte ejers mulighed for at opnå tilladelse til nye eller øgede aktiviteter i området kan dog blive indskrænket på længere sigt.«

Vi lægger hermed beslag på en række områder, som vi ikke kan frigive på et senere tidspunkt. Vi beslaglægger rent faktisk meget store dele af Danmarks areal på en måde, som ikke har været genstand for en ordentlig, folkelig debat. Det er jeg meget bekymret for, og jeg ser ikke nogen anden mulighed end at følge denne sag op ved at kalde den reelle miljø- og energiminister i samråd om sagen. Når ikke engang amterne selv kan nå at overholde tidsfristerne

og ikke kan nå at lave en ordentlig sagsbehandling, bliver det simpelt hen et for sjusket stykke arbejde, vi må gøre.

Derfor vil jeg høre, om ministeren er vidende om, hvorvidt alle de andre lande når at blive færdige præcis den pågældende dag, om alle de andre lande når at udpege meget store områder, som det er tilfældet for Danmarks vedkommende, eller om de kommer med nogle mere beskedne forslag, men med den naturlige ambition at pille de rigtige områder ud og udvælge de rigtige områder fremover. Det er jo noget, der kommer til at række langt ind i det næste årtusinde.

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg ved ikke, om jeg skal le eller græde på baggrund af ministerens besvarelse. Men ministeren kan i hvert fald være sikker på, at den besvarelse, han gav mig, vil være grundlag for en værdifuld, juridisk tolkning.

Ministeren siger, at der ikke er tale om indskrænkning i råderetten. Jeg mener, det rent juridisk betyder, at ministeren hermed ikke mener, der er grundlag for erstatning. Hvis det er tilfældet, vil jeg gerne vide, hvordan det forholder sig til de bestemmelser, der i øvrigt er i direktivet om indskrænkning i aktiviteter og begrænsninger af, hvad der kan foregå på arealerne, begrænsninger i dyrkning osv.

Men jeg forstår, at det skal man ikke tage særlig alvorligt. Der sker efter ministerens seneste udtalelse ingen indskrænkning i ejerens råderet, og hvis det - sådan som jeg opfatter det - er juridisk bindende, er vi i hvert fald nået langt i dag.

Miljø- og energiministeren (Frank Jensen, fg.):

Jeg kan forstå, at hvis hr. Niels J. Langkilde havde været medlem af den konservative gruppe i 1992, ville hr. Niels J. Langkilde have anbefalet den daværende konservative miljøminister ikke at tilslutte sig direktivet på baggrund af, at svarfristen var fastsat til juni 1995.

Jeg vil sige, at det ikke er denne regerings opfattelse, og at vi ikke skal lægge til grund for vores myndighedsudøvelse, at hvis andre lande ikke når frem til at kunne træffe europæiske beslutninger til tiden, kan vi andre også bare dalre derudad. Fra dansk side, fra den nuværende regerings side, sørger vi for at tilrettelægge vores praksis og vores administration ud fra det, vi har givet tilsagn om, også når vi optræder i europæisk sammenhæng. Vi anstrenger os